

[N. Neergaard.]

fortvivlet for vort Landbrug i Øjeblikket. Hører man Erhvervene, er der kun een Mening, at ogsaa Byerhvervene vil blive ramt af den Krise, der omgiver os, og som med Nødvendighed maa komme ogsaa til os, bl. a. ogsaa paa Grund af Landbrugskrisen, der selvfølgelig i høj Grad paavirker Byerhvervenes Hjemmemarked. Der er altsaa blandt dem, der har Skoen paa, ikke Skygge af Tvivl om, at vi dels lever under en Krise af forfærdende tung Art for Landbruget, dels staar foran en meget alvorlig Krise for Byerhvervene.

Under en saadan Situation gælder det om, at man ikke, i Tillid til den nærmeste Fortids gode Indtægter og gode Stilling og i Tillid til et rent nominelt Overskud paa 24—25 Mill. Kr., gaar hen og sætter sig for Udgifter, som det vil være aldeles umuligt at afholde i de nedadgaende Tider. Det var den Fejl, man i saa høj Grad gjorde sig skyldig i i Krigstiden og i de første Efterkrigstidsaar, sangvinsk at bygge nye Udgifter op paa en Indtægtsrigelighed af en i Virkeligheden forbigaaende Art. Vi har lært saa meget af dette, skulde jeg tro, at vi til syvende og sidst maa kunne blive enige om ikke at kaste os ud i lignende Vanskeligheder igen.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mente, at en Regering blev siddende, saa længe, indtil den havde lavet de fornødne Dumheder. Ja, de fornødne Dumheder, og mere end fornødne, vil være lavet, hvis de Lovforslag, som Regeringen under den nuværende Situation fremsætter med Udgiftsforøgelser, bliver vedtaget. Det vil være mere end tilstrækkelige Dumheder til at umuliggøre Regeringens fortsatte Eksistens. Regeringen har jo ganske vist Landstinget, som hindrer den i at begaa det værste, men jeg vil ønske, at Regeringen ogsaa maa komme ind paa en fornuftig Selvbegrænsning i saa Henseende og ikke overlade alt til det andet Ting.

Det er ganske givet, at Regeringen har haft et heldigt og lykkeligt Aar. Der har været Stigning i Indtægterne, der har været Ro, og Regeringen er sejlet blidt for en Magsvind, navnlig da alle de store Spørgsmaals Afgørelse er udskudt til denne Samling. Men efter Magsvejr kommer visselig Storm baade paa det ene og andet Omraade. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen priste dette, at vi saa længe ikke havde haft alvorlige Arbejdsstandsninger eller Lockouter. Men nu ser det ærede Medlem jo, at der er en paa Trapperne af meget stor Betydning. Vi haaber alle, at der skal findes Midler til dens

Afværgelse, men det er et Urotegn for den nærmeste Fremtid, derom er der jo ingen Tvivl.

Nu vil vi altsaa faa at se, om Regeringen kan bevare det samme gode Humør i Storm som i Magsvejr. Vi har oprigtig talt kun lært denne Regering at kende i Magsvejr — jeg ser den altsaa som nogenlunde identisk med den Regering, der raadede fra 1924 til 1926. Vi saa den komme ud for alvorlige Vanskeligheder, og vi saa den da kaste Tøjlerne. Vi faar nu at se, hvordan det vil gaa, naar Bølgerne rejser sig saa højt, at selv den nuværende Regering maa faa Øje paa dem.

Men i fælles Interesse er det, at vi i alt Fald indretter vor Lovgivning og vor Stats-husholdning saaledes, at vi kan gaa den Krise, som man maa være blind for ikke at se dels er der, dels nærmer sig, i Møde paa et virkelig solidt Grundlag og ikke forfusker det, som allerede er skabt i saa Henseende, ved at skabe nye Udgifter, der vil være uoverkommelige, saa snart de gode Konjunkturer afløses af slette.

Christmas Møller: For tredje Gang er den nuværende Regering kommet til Rigsdagen med en Programklæring og med Meddelelse om, hvad de, som i særlig Grad har Ledelsen af Rigsdagens Arbejde, ønskede vi skulde koncentrere dette om. Første Gang var Programklæringen i Maj straks efter Ministeriets Dannelse, anden Gang Aabningstalen i Fjor og nu Aabningstalen af 7. Oktober, den, som det er Opgaven her i særlig Grad at svare paa.

Det tør jo ikke siges, at Erklæringerne er blevet mere interessante, efterhaanden som Regeringen har afgivet dem. Tværtimod kan man ganske utvivlsomt bedst karakterisere den sidste Aabningstale ved at betegne den som en Erklæring om, at Regeringen i et og alt vil lade denne Rigsdagssamling være en ren og skær Fortsættelse af den første; det er de samme Hovedpunkter, de principielle økonomiske Spørgsmaal, som stilles i Forgrunden, men af nye Ord er der saa at sige ingen.

Vi er unægtelig ogsaa gennem denne Tale kommet meget langt fra de glade Oppositionsdage, da Radikale og først og fremmest Socialdemokrater lovede Vælgerne Guld og grønne Skove. Mange Gange har Regeringens Tilhængere fremhævet, at man ikke i de daværende Oppositionspartiets Valgmanifest kunde finde noget, som angav Radikal-Socialismens store og gyldne Løfter. Den moderne Agitation har imidlertid andre Former end selve Valgmanifestet at henvende sig til Vælgerne paa. Det er meget